

Бенковски извикаше „напред“, всички присъствуващи щяха да тръгнат с него и умрат за България.

Едно желязко да чуят всички: кой ден ще се развее народните байраци. И събранието реши: въстанието да се обяви на първи май. . . Но ако турците усетят за готвеното въстание, то може да се обяви и по-рано.

След това всички напуснаха Оборище и тръгнаха за селата си, да се готвят за борбата.

В ПАНАГЮРИЩЕ

Беше вторник, 20 април. Дълбока тишина владееше над Панагюрище.

Изведнаж портите на къщата, гдето бяхме, се отвориха и видяхме дружно да влизат десетина души. А имаше строга заповед: в къщата, гдето живеяха апостолите, да не влизат никога двама души заедно, за да не подозрят турците. А сега идеха всички панагюрски комисари. Сред тях вървеше млад, 25 годишен, непознат момък, с почерняло, опрашено и покрито с пот лице. . .

— Какво има?.. Какво се е случило?.. — питахме ние в един глас.

— Три часа вече в Копревщица гърмят пушките, — отговори някой.

— Въстанието е дигнато, — додаде друг.

— Кой е видял това?.. Казвайте, ако сте българи, — викаха апостолите.

— Писмо има от Каблешков, подписано с кръв! — отговори няколцина.

Всички завикахме в един глас:

— Бунт!.. На оръжие!..

— Писмото на Каблешков!.. Писмото!.. — викахме и всеки протягаше ръка да го грабне.

То попадна в ръцете на Волов. Той не можа да го разпечати, защото ръцете му трепереха от вълнение. От него го грабна Икономов да го прочете, но щом изрече думата „Братя“, езикът му се преплете и нищо не можа да му се разбере. Най-после Бенковски прочете високо писмото. В него пишеше: